

Φεστιβάλ Πάσχα (Κριός), Λονδίνο, Μάρτιος 2019

Λεωνίδα Ζούδρος

Καλησπέρα σας και καλώς ήρθατε στο Φεστιβάλ του Πάσχα στον Κριό. Πριν ξεκινήσω, θα ήθελα να κάνω μια σύντομη διευκρίνιση σχετικά με το γεγονός ότι αύριο εορτάζουμε το Φεστιβάλ του Πάσχα. Στα κείμενα της Αλίκης Μπέιλη, το Φεστιβάλ του Πάσχα καθορίζεται από την πρώτη πανσέληνο της Άνοιξης (Η Εξωτερίκευση της Ιεραρχίας, σελ. 420). Σ' ολόκληρο τον Χριστιανικό κόσμο, το Πάσχα θα εορταστεί τον Απρίλιο, μετά τη δεύτερη πανσέληνο του Κριού, στις 19 Απριλίου.

Ένα φεστιβάλ είναι μια περίοδος εορτασμού. Είναι μια ιεροτελεστία, μια απότιση τιμής, ένα ορόσημο, μια τήρηση ... Είναι μια πράξη συνέχισης, όσο και διαφύλαξης.

Τα Ηνωμένα Έθνη τηρούν επί του παρόντος περίπου 170 παγκόσμιες ημέρες φέρνοντας στην προσοχή της ανθρωπότητας όλο και περισσότερα θέματα, με εκκίνηση την Παγκόσμια Ημέρα γραφής Braille (μέθοδος ανάγνωσης τυφλών) στις 4 Ιανουαρίου και κλείνοντας κάθε χρόνο με την Διεθνή Ημέρα Ανθρώπινης Αλληλεγγύης στις 20 Δεκεμβρίου. Αύριο, στις 21 Μαρτίου, εορτάζεται η Διεθνής Ημέρα για την Εξάλειψη των Φυλετικών Διακρίσεων, αλλά και η Παγκόσμια Ημέρα Ποίησης, η Παγκόσμια Ημέρα για το Σύνδρομο Down, η Διεθνής Ημέρα Δασών και η Παγκόσμια Ημέρα του Νεβρόζ, του Νέου Έτους των Ιρανών.

Κι ενώ, όπως και πρέπει να γίνεται, ο καθορισμός συγκεκριμένων ημερών για απόδοση τιμής και για τον εορτασμό σημαντικών όψεων της πλανητικής ζωής πολλαπλασιάζεται, το φεστιβάλ του Πάσχα στον Κριό, το πρώτο από τα τρία ετήσια Πνευματικά Φεστιβάλ, σηματοδοτεί ουσιαστικά την έναρξη μιας τιμώμενης περιόδου τήρησης, συνέχισης, εφαρμογής και προώθησης της αυτόβουλης, νοήμονος συνεργασίας της ανθρωπότητας για την εξέλιξη της συνείδησης.

Ας κάνουμε μια ολιγόλεπτη παύση σιωπηλού στοχασμού και στη συνέχεια ας εκφέρουμε από κοινού την μεσημβρινή ανάμνηση:

Γνωρίζω, Κύριε της Ζωής και της Αγάπης
για την ανάγκη.
Άγγιξε την καρδιά μου και πάλι με αγάπη,
Ωστε να μπορώ να αγαπώ και να δίνω.

ΟΜ

Η ανάσταση του Χριστού που γιορτάζεται κατά την περίοδο του φεστιβάλ του Πάσχα στον Κριό είναι η έκκληση της ανθρωπότητας για μετάβαση σε μια νέα συνείδηση. Συμβολίζει την ανανέωση που έρχεται με την αρχή κάθε νέου κύκλου στη σπειροειδή εξέλιξη, της ευκαιρίας για αποδόμηση του μικρότερου προκειμένου να δομηθεί το ανώτερο. Το τελικό δώρο της είναι εκείνο, μιας πραγματικότητας όπου ο θάνατος δεν θα είναι παρά ένα μέσο με το οποίο το άπειρο καθίσταται σταδιακά γνωστό μέσα από το πεπερασμένο, χρησιμοποιώντας την πλάνη του χρόνου. Υποδεικνύει μια ατραπό η οποία οδηγεί σε «μια συνείδηση του αληθινού όντος και σε μια κατάσταση γνώσης που θα αποδείξει ... το γεγονός της ψυχής, πέρα από κάθε αμφιβολία ή αμφισβήτηση».

Μας λέγεται ότι «στην Εποχή του Υδροχόου, η θρησκεία του αναστημένου Χριστού, και όχι του νεογέννητου Χριστού ή του εσταυρωμένου Χριστού, θα αποτελεί τον διακριτό βασικό τόνο».

Για τον εσωτεριστή, το φεστιβάλ του Πάσχα δεν είναι απλά ένας εορτασμός λαμπρότητας της προσωπικότητας του Ιησού και του θεϊκού επιτεύγματός Του, όπως θεωρεί η εκκλησιαστική παράδοση, αλλά της μεταφοράς που συμβολίζει τον μετασχηματισμό ολόκληρης της ανθρώπινης συνείδησης μέσα από την εξωτερίκευση από Αυτόν «της αιώνιας διαδικασίας της σταύρωσης και του θανάτου, της ανάστασης και

της ζωής», ένα σύμβολο «του κινήτρου για ολόκληρο το εκδηλωμένο σύμπαν, [που είναι] η επακόλουθη σωτηρία του συνόλου». ^[i]

Στο πλαίσιο αυτό, η σταύρωση του Χριστού μπορεί να εκληφθεί ως έκφραση της σταύρωσης πάνω στον Σταυρό της Ύλης της ψυχής του ανθρώπου, του Κυρίου της θυσίας και της επίμονης αγαπητικής Αφοσίωσης, προκειμένου ζωές, όπως αυτές που ενσωματώνονται στην ανθρώπινη προσωπικότητα, να ανέλθουν σε νέα επίπεδα πνευματικής έκφρασης, για να ανυψωθούν και αυτές στην "εν Χριστώ ανάσταση".

Αυτή η έκφραση είναι εξίσου μια υπόσχεση καθώς και μια επίδειξη του «αιώνιου εαυτού που βρίσκεται στον καθένα», μια αναγέννηση σε μια πραγματικότητα κατά την οποία η κατώτερη φύση πεθαίνει «ώστε να μπορέσει να εκδηλωθεί η ανώτερη». Υπό αυτό το πρίσμα, ο θάνατος σε οποιοδήποτε επίπεδο, από το θάνατο των κατώτερων ψευδαισθήσεων και επιθυμιών σε όλο το φάσμα, ως τον αντιληπτό τελικό χαρακτήρα του φυσικού θανάτου, δεν αποτελεί παρά μια πύλη προς αυτήν την πραγματικότητα, μια θεμελιώδη διαδικασία εξέλιξης, ένα απαραίτητο βήμα στην πορεία προς την ατραπό της θειότητας, προς την απόλυτη αλήθεια. Μια πύλη προς αυτή τη νέα συνείδηση, η οποία υπερβαίνει το θάνατο του φυσικού εαυτού, προς την οποία οδεύουμε μέσα από κάθε απάρνηση της κατώτερης ανθρώπινης φύσης.

Οι έννοιες της αναγέννησης και της αιώνιας φύσης της ψυχής υποδεικνύουν την κυκλική επιστροφή του εγώ στη φυσική ενσάρκωση. Αυτή η επαναλαμβανόμενη κάθοδος ή ενέλιξη στην ύλη γίνεται γενικά αντιληπτή ως ένα απαραίτητο τμήμα της διαδικασίας που υφίσταται το εγώ στην προσπάθειά του να ολοκληρώσει το έργο της τελειότητας ή για να ικανοποιήσει κάποια μη πραγματοποιημένη επιθυμία. Ωστόσο, αυτή η κατανόηση αποτελεί μέρος μόνο της αλήθειας, το πλήρες νόημα της οποίας είναι καλυμμένο από την περιορισμένη αντίληψη της αμύητης προσωπικότητας.

Το εγώ ή η ψυχή δεν στερείται τελειότητας, γιατί είναι ήδη τέλεια. Δεν ωθείται από επιθυμία, αλλά από θέληση και γνώση του Σχεδίου. Το κύριο κίνητρό της είναι «η θυσία και η υπηρεσία σ' εκείνες τις μικρότερες ζωές που εξαρτώνται από την ανώτερη έμπνευση (που μπορεί να δώσει η πνευματική ψυχή) και την απόφαση ότι κι αυτές μπορούν να επιτύχουν μια πλανητική κατάσταση ισοδύναμη μ' εκείνη της θυσιαστικής ψυχής». ^[ii]

Μια όμορφη απεικόνιση της διαδικασίας αυτής της λύτρωσης του κατώτερου από το ανώτερο, βρίσκεται στις ακόλουθες φράσεις στο Αρχαίο Σχόλιο:

“Εκείνοι που απαιτούσαν να σωθούν κραύγασαν δυνατά. Οι φωνές τους διείσδυσαν στον άμορφο κόσμο κι εκεί εφέλκυσαν ανταπόκριση.

“Εκείνοι που σε μακρινούς αιώνες αφιερώθηκαν να σώζουν και να υπηρετούν, ανταποκρίθηκαν. Η κραυγή τους αντηχεί επίσης και αντηχώντας διεισδύει στους σκοτεινούς και μακρινούς τόπους μέσα στους κόσμους της μορφής.

“Κι έτσι εδραιώνεται ένας στρόβιλος και διατηρείται ζωντανός απ' το συνεχές διπλό αυτό ήχο. Και τότε γίνεται μια επαφή και για ένα χώρο και μια διάρκεια χρόνου, οι δύο είναι ένα – οι Λυτρωτικές Ψυχές και οι Μονάδες που πρέπει να υπηρετηθούν.

“Αργά το όραμα του Λυτρωτή γίνεται ένα φως που καθοδηγεί τους Κραυγάζοντες στον τόπο του φωτός.”

Κάποιος δεν μπορεί παρά να αναγνωρίσει τον Χριστό, τον Παγκόσμιο Σωτήρα, σε αυτήν την τελευταία φράση του Αρχαίου Σχολίου, επειδή οι διδασκαλίες Του, αλλά κυρίως η θυσία Του και η επακόλουθη ανάσταση, αποτελούν σήμερα έναν φάρο που καθοδηγεί δισεκατομμύρια ανθρώπων προς το φως.

Αναλογιζόμενοι τη θέση μας ως άτομα, αλλά και ως όμιλος μέσα στο ευρύ φάσμα οντοτήτων που αποτελούνται από ενέργεια, ας συνειδητοποιήσουμε ότι βρισκόμαστε σε σχέση με όλες τις άλλες ατομικές και ομαδικές ζωές, στους δύο άξονες του σταυρού της ζωής.

Στον οριζόντιο άξονα βρίσκονται εκείνες οι ζωές με τις οποίες είμαστε σε επαφή και συνηχούμε στο ένα ή το άλλο επίπεδο μέσω ομοιοκραδασμού, σχηματίζοντας μια υποκειμενική ομάδα. "Επάνω" και "κάτω", κατά μήκος του κατακόρυφου άξονα, στέκουμε εμείς –με όρους προόδου και συχνότητας δόνησης- στο μέσον μεταξύ "κατώτερου" και "ανώτερου".

Είμαστε λοιπόν σε κάθε δεδομένο σημείο της εξέλιξής μας εξίσου λυτρωτές και απολυτρωόμενοι, όπως τα κύτταρα μιας περίπλοκης δομής που συγκρατούνται άνωθεν, στηρίζοντας ταυτόχρονα άλλα κύτταρα παρακάτω.

Καθώς εμείς οι ίδιοι συμπεριλαμβάνουμε τον εαυτό μας στους παγκόσμιους υπηρέτες, η θέλησή μας αρχικά κατευθύνεται προς τα επάνω εδραιώνοντας και διατηρώντας επαφή, μέσω της ψυχής, με «εκείνους που έχουν δεσμευθεί να σώζουν», ώστε να εισακουστεί η κραυγή μας για σωτηρία, και να απαντηθεί. Με την σταθεροποίησή μας σε κάθε βαθμίδα της εξελικτικής κλίμακας, καλούμαστε να χρησιμοποιήσουμε την θέληση-για αγάπη, η οποία συνεπάγεται περιεκτικότητα, ταύτιση με τον «έτερο» και μια διάλυση ορίων που μας επιτρέπει να αφουγκραζόμαστε την κραυγή εκείνων που απαιτούν να σωθούν, ώστε και εμείς, με τη σειρά μας, να ανταποκριθούμε ανάλογα.

Αυτό είναι το επόμενο δώρο, το δώρο της αγάπης, που έφερε ο Χριστός στον κόσμο των ανθρώπων όταν, ανταποκρινόμενος στις εκκλήσεις της ανθρωπότητας, θυσιάστηκε επάνω στο σταυρό. Με την σταύρωση του Διδασκάλου Ιησού, ο επισκιάζων Χριστός «...θεωρήθηκε άγιος να ενσωματώσει μια νέα αρχή στην εξέλιξη και να αποκαλύψει στον κόσμο τη φύση της δεύτερης ακτινικής όψης – τη θεία αρχή της αγάπης (όπως την αποκαλεί η ανθρωπότητα) ή της καθαρής λογικής (όπως την αποκαλεί η Ιεραρχία)». ^[iii]

Μέσω αυτής της αρχής, μέσω της αγάπης σαν μια πράξη θέλησης, εμείς, ως μέλη του Νέου Ομίλου των Παγκόσμιων Υπηρέτων, μπορούμε να συμμετέχουμε συνειδητά στο εξελικτικό σχέδιο. Καθώς μεταβαίνουμε από την εποχή των Ιχθύων στην εποχή του Υδροχόου, η εισροή της δύναμης του Χριστού δεν εξαρτάται πλέον από την πνευματική επίτευξη μίας και μόνο προσωπικότητας αλλά, όπως αναφέρει ο Θιβετανός, με «το άθροισμα της γενικής επίτευξης ολόκληρου του ομίλου» ... «Ο Χριστός», συνεχίζει ο Θιβετανός, «[θα] εμφανιστεί πάλι πάνω στη γη, ενσαρκωμένος αυτή τη φορά σε πολλές και όχι σε μία προσωπικότητα. Κάθε μέλος του ομίλου είναι ένας Χριστός σε εκδήλωση και όλοι μαζί παρουσιάζουν στον κόσμο τον Χριστό και συνιστούν έναν αγωγό για τη Χριστική δύναμη και ζωή». ^[iv]

Το καθήκον μας, ως εκ τούτου, ως μέλη ενός εσωτερικού ομίλου είναι να εργαζόμαστε τόσο ατομικά ώστε να γίνουμε ολοένα και πιο αποτελεσματικοί δίαυλοι της Χριστικής δύναμης και ζωής όσο και ως όμιλος σε προετοιμασία για την ενσάρκωσή Του. Τα θέματα της κάθετης επαφής και της οριζόντιας συνάφειας έρχονται για άλλη μια φορά στο προσκήνιο, δείχνοντας προς μια συστημική δομή και υποδεικνύοντας τη φύση της αγάπης ως καθαρό λογισμό, ως τον «νόμο του συστήματος, που εκδηλώνεται σε όλα τα πεδία». ^[v]

Στο βιβλίο «Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός» διαβάζουμε ότι «είναι η αγάπη που τελειοποιεί τελικά όλα όσα υπάρχουν. Η αγάπη... που δομεί τις μορφές που γαλουχούν προσωρινά την κρυμμένη ένδον ζωή και [ξανά η αγάπη είναι το αίτιο] της διάρρηξης αυτών των μορφών και της έσχατης συντριβής τους έτσι ώστε η ζωή να προοδεύσει περαιτέρω». ^[vi]

Αν και η αγάπη, στη διδασκαλία των επτά ακτίνων, συνδέεται με τη δεύτερη Ακτίνα της Αγάπης-Σοφίας, της Ακτίνας του Χριστού, διαχυνόμενη στον κόσμο μέσω του δεύτερου πλανητικού κέντρου που αποκαλούμε Ιεραρχία, αυτή η θραύση των μορφών που είναι απαραίτητη για την εξελικτική διαδικασία προκαλείται από την ισχυρή δύναμη της πρώτης ακτίνας, της Θέλησης και Δύναμης.

Αυτό παρέχει κάποια αρχική ιδέα ως προς τη φύση και την ισχύ της ευκαιρίας που παρουσιάζεται κατά την πανσέληνο του Κριού σε όσους «στοχεύουν στην ανάπτυξη της Χριστικής συνείδησης και στην εισδοχή του κανόνα ή του νόμου του Χριστού, που είναι η Αγάπη».

Ο Κριός, όπως διαβάζουμε στα βιβλία της Αλίκης Μπέιλη, είναι "... ένας από τους αστερισμούς του Θεμελιώδη Σταυρού των ουρανών. Είναι ο σταυρός του Θεού, του Πατρός και επομένως της ενσαρκούμενης ενάδας. Ο Κριός αποτελεί το ζώδιο μέσα από το οποίο η πρώτη Ακτίνα της Θέλησης ή της Ισχύος εισδύει στην πλανητική μας ζωή» και «*παρείχε την ώθηση και την ενέργεια που επέτρεψαν στον Χριστό να εγκαινιάσει τη χριστιανική εποχή*».

Ο βασικός τόνος του μαθητή στον Κριό είναι: "**Προβάλλω και από το πεδίο του νου, κυβερνώ**". Η τσίττα ή "νοητικό υλικό", όπως το αποκαλούν οι Ινδουιστές, με το οποίο συνδέεται ο νους μας και του οποίου τα νοητικά μας σώματα είναι ακέραια μέρη, αποτελεί επίσης μέρος της διάνοιας του Χριστού. ^[vii]

Επομένως, η σχέση και η αλληλεπίδραση δεύτερης και πρώτης ακτίνας που διαμορφώνουν το σκηνικό για την εγκαθίδρυση της Χριστικής αρχής στην ανθρώπινη συνείδηση, αντηχούν αρκετά καθαρά σ' αυτό το συγκεκριμένο σημείο του ετήσιου κύκλου, προσφέροντας στον εσωτερικό όμιλο τις προϋποθέσεις για την επίκληση αυτών των δυνάμεων.

Έχοντας εργαστεί επιμελώς και σταθερά μέσω του καθημερινού διαλογισμού για την δόμηση μιας γέφυρας ανάμεσα στην προσωπικότητα και την ψυχή και ανατείνοντας από εκεί ώστε να φτάσουμε στις παρυφές της πνευματικής τριάδας, εφαρμόζουμε αυτή την περίοδο «μια αμετακίνητα εστιασμένη πρόθεση βασισμένη στη Θέληση», προκειμένου να συνταυτιστούμε με τη Χριστική συνείδηση, παραμένοντας δεκτικοί σε εντυπώσεις που προέρχονται από τα ανώτερα πνευματικά πεδία προσκαλώντας τη ζωή και τη δύναμη του Χριστού να διαχυθούν μέσω του προετοιμασμένου αγωγού στον όμιλο.

Ο Θιβετανός υπογραμμίζει ότι «κανένας εσωτερικός όμιλος δεν τυγχάνει σταθερού χειρισμού και δεν κινητοποιείται ορθά, εκτός αν οι πνευματικές ενέργειες που του είναι διαθέσιμες και η αναπτυσσόμενη γνώση και σοφία βρουν έκφραση σε συγκεκριμένη υπηρεσία».^[viii]

Με την προϋπόθεση ότι έχει εδραιωθεί ο δεσμός μεταξύ προσωπικότητας και ψυχής, αυτή η έκφραση με τη μορφή της υπηρεσίας εμφανίζεται φυσιολογικά. Καθώς το κέντρο της συνείδησης του ατόμου μετατοπίζεται από την προσωπικότητα προς την ψυχή και τον όμιλο, οι δύστροπες επιθυμίες και τα εγωιστικά σχέδια της προσωπικότητας μειώνονται σε σημασία μέχρι να καταστούν τελικά ασήμαντα και αμελητέα. Μέσω σταδιακής, συστηματικής και ρυθμικής προσπάθειας και μέσα από επακόλουθες στιγμές κρίσης, η προσωπικότητα αποκηρύσσεται. Το άτομο πεθαίνει ως προς την προσωπικότητα και τη μορφική ζωή και ξαναγεννιέται στη ζωή της Ψυχής, με την εκδήλωση της Χριστότητας. Ακολουθώντας τα βήματα του Χριστού, η σταύρωση και ο υποκειμενικός θάνατος της προσωπικότητας έχουν σηματοδοτήσει την ανάσταση του ατόμου σε μια νέα συνείδηση, την αναγέννησή του σε μια νέα ζωή ανώτερης πνευματικής έκφρασης.

Λίγα κείμενα απηχούν τη δύναμη και την ομορφιά του ακόλουθου αποσπάσματος από το Αρχαίο Σχόλιο, όπου απεικονίζεται η πύρινη φύση του κύκλου της ζωής, του θανάτου και της επαναγέννησης στον Κριό:

«Η φωτιά φούντωσε και μέσα σ' εκείνη τη φωτιά πέθανα στη ζωή και έτσι γεννήθηκα στο θάνατο. Και έπειτα πάλι πέθανα στη μορφή».

Ας περάσουμε τώρα στον διαλογισμό, χρησιμοποιώντας το περίγραμμα διαλογισμού για την πανσέληνο και τον βασικό τόνο για τον Κριό: «Προβάλλω και από το πεδίο του νου κυβερνώ».

Πηγές:

[i] Η Εξωτερική της Ιεραρχίας, σελ.166

[ii] Εσωτερική Αστρολογία – Πραγματεία επί των Επτά Ακτίνων, Τομ. III

[iii] Οι Ακτίνες και οι Μυήσεις, σελ. 387

[iv] Εσωτερική Ψυχολογία, Τομ. I

[v] Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σελ. 594

[vi] Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σελ. 594

[vii] Εσωτερική Ψυχολογία, Τομ. I, σελ. 96

[viii] Μαθητεία στη Νέα Εποχή, Τομ. II, p. 89